

lehetséges, müljon el tölem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint te. Akkor ment a tanítványokhoz és aludva találta őket, és mondta Péternek: *Így nem bírtatok vigyázni velem egy óráig sem!?* Vigyázatok és imádkoztatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlen.” (Mát 26,37–41)

3. Isten sokszor keresi ugyanazt a munkatársat – szüksége van rá(d)

Végül Péter apostol életének négy mozzanatát emelném ki, hogyan küzd Isten azért, hogy az ő csapatában – vele – vállaljunk feladatokat.

1. Jézus elhívta Pétert és testvérét tanítványi feladatra: „*Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok.*” (Mát 4,19)

2. Keresztelő János bebörtönzése és kivégzése után Péter testvérel és barátaival visszament halászni. Félték a Megváltó mellett maradni. Jézus *éppen arra járt*, hogy tanítsa hallgatóit, éppen az ő hajóján kért szószéket, azután *éppen őt kérte meg*, hogy evezzen beljebb, hogy halásszon. Végül szelíden azt mondta neki: „*Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz.*” (Luk 5,10b)

3. A Megváltó hajnali többszöri kihallgatása idején Péter háromszor tagadta azt is, hogy ismeri Jézust. Háromszor hazudott. Jézus még mindig kifejezte, hogy szüksége van Péterre. Hogyan? Megbocsátva. „*És hátra fordulván az Úr, tekintett Péterre. És megemlékezett Péter az Úr szaváról...*” (Luk 22,61)

4. Jézus keresztre feszítése idején Péter nagyot csalódott önmagában, és csalódott Jézusban, vajon miért hagyta, hogy kivégezzék. Elkéseredésében ismét visszament halászni. Istennek pedig szüksége volt Péterre. A legjobb pillanatban ismét megkereste: „*Mondta azért nékik Jézus: Fiaim! Van-e valami ennivalótok? Feleltek néki: Nincsen! Ő pedig mondta nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda vetette azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt... Mikor aztán megebédeltek, mondta Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányaimat...!*” (Ján 21,5–6; 15)

Nem tudom, hogy ki hányszor ment oda vissza, ahonnan már Isten elszólította, de Isten vágyik arra, hogy csapatához tartozzunk. Szüksége van ránk, bárhol is tartunk, bármilyen szerények legyenek képességeink is.

„A teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” Róm. 8,19

Olvasásra javasolt további igeszakaszok:

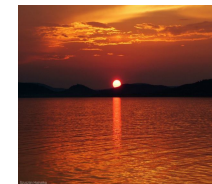
Jel 10,10–11; Dán. 10,12–14; Mát. 19,21; Jób 34,19; Ésa 6,8; Ján 13,34; Zsolt 69,21–22...

Személyes megjegyzéseim:

Elhangzott: **Nágocs, 2013. augusztus 10.** www.banhiditibor.hu

Istennek szüksége van rád

„És ha valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és... el fogja bocsátani őket.” (Mát 21,3)

Nágocs, 2013. augusztus 10.

Bevezetés

Kedves Olvasó! Önállóan vagy csapatban szeretsz dolgozni, alkotni? Vannak olyan barátaid, akikkel jól együtt tudsz működni, és együtt előrébb juttok, mintha külön-külön próbálkoznátok az előttetek álló feladatokkal? Jó dolog ilyen barátokat szerezni? Lehetséges? Régen úgy épültek fel falvak, templomok, hogy összefogtak az emberek, és egyszer az egyiknél segítettek, azután mentek a többi helyre segíteni.

Amikor házasságot kötünk, családot alapítunk, nem csak azért tesszük, mert túlcordul bennünk a szeretet, és életünk végéig szolgálni akarjuk társunk boldogságát..., hanem azért is, mert az élet örömeiben és bánataiban szükségünk van társra, olyan valakire, aki pontosan érti minden rezdülésünket, és a bajban is elsőként siet segítségünkre.

Gyermekek sem csak azért vállalunk, mert igen sok tetterő, tudás, elszántság és vágy van bennünk a gyermekekkel együtt járó feladatok kihívásai között helyt állni, hanem azért is, hogy idősebb korunkra legyen, aki ránk néz, és ugyanúgy gondunkat viseli, mint ahogyan igyekeztünk gyermekeinkkel tenni, amikor kicsik voltak. Pár héttel ezelőtt beszélgettem egy idős özvegyasszonnyal, akinek egyetlen leánya van, és sajnos nincsenek olyan kapcsolatban egymással, hogy együtt tudjanak élni. (Ez a szomorú helyzet több családban előfordul. Korunkban nő a szakadék a generációk között.) – Megkérdeztem az idős hölgytől, hogy azon kívül, hogy több dologban mélyreható tanácsokat igyekszik adni felnőtt lányának, elmondta-e neki, hogy segítségére van szüksége. Azt mondta, hogy még nem. Vajon más lenne szerinted a kapcsolatuk, ha a felnőtt lány nem csupán irányítást, helyreigazítást, megoldott feladatokat kapna idős édesanyjától, hanem annak kifejezését is, hogy lánya értékeire, képességeire szükség van?

Amikor gyermekeket nevelünk, jobb kapcsolatban lehetünk velük, ha éreztetjük velük azt, hogy szükségünk van rájuk. Több szülő úgy van vele, hogy nem bíz nehezebb feladatot gyermekeire, mert ők még nem

tudják olyan jól megoldani. Pedig ha lehetőséget adunk a csapatban nekik is „játszani”, sokkal több egészséges öröm, és csillogó szem tekinthet vissza ránk – már ha nem vagyunk „maximalisták”, akinek alig vagy egyáltalán nem lehet megfelelni. Saját tapasztalatom, hogy a kamaszoknak a kényelmetlen és nehezebb feladat megoldása is sokkal könnyebb, ha érzik, hogy szüleik részére valódi segítséget adhatnak.

Vajon Istennek szüksége van barátokra, munkatársakra? Akkor is, ha nem tudjuk olyan jól megoldani a feladatokat, ahogyan Jézus tenné? Szokták többen mondani, hogy Isten céljai nélkülük is megvalósulnak, hiszen vallási tanítóknak is mondta egyszer a Megváltó: „...Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahám-nak.” (Mát 3,9b) Helyes lenne arra gondolnunk, hogy Istennek nincs szüksége ránk? Kik vagyunk mi, hogy számítana ránk?

1. Az Úr hatalma és tapintata

Isten valóban a leghatalmasabb a világmindenségben. Hozzá képest törékeny nádszálak, pislogó gyertyabelek, porszemek vagyunk. De gondoljunk csak arra, hogy egyedül bennünket, gondolkodó embereket teremtett saját kezével. Isten kapcsolatra vágyik velünk. „Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen felül. Akinek kezében vannak a földnek mélységei, és a hegyeknek magasságai is az övéi. Akié a tenger, és ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő kezei formálták. Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és az ő **kezének juhai vagyunk**; vajha ma hallanátok az ő szavát. Ne keményítsétek meg a ti szíveteket, mint Meribáhnál, mint Masszáh napján a pusztában:” (Zsolt 95,3–8)

Bármikor bármit megtehet, és mégis a szelíd, önfeláldozó szeretettel gyűjtené „szárnyai alá” minden teremtményét. Nem erőszakoskodik senkivel, aki nem kíváncsi rá, aki nem szeretné őt megismerni, jó tanácsait engedelmesen követni. „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöli a prófétákat és megkövezed azokat, akik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad.” (Mát 23,37)

Jób legnagyobb szenvedései közben nagyon szépen és igazul vall a Teremtőről. Vajon mi is tudunk így gondolkodni Istenünkről, Gondviselőnkről? „Ha meghal az ember, vajon feltámad-e? Akkor az én hadakozásom minden idejében reménykednék, míglen elkövetkeznék

az én elváltóságom. Szólítanál, és én felelnék néked, kíváncsoznál a te kezedenek alkotása után.” (Jób 14,14–15)

2. Isten szükségletei, csapattagként tekint ránk

Talán meglepő, vagy legalábbis nem szoktunk azon gondolkodni, hogy Isten Fia életének egy szakaszában teljes mértékben az emberek gondoskodásától függött. Egyszerűen szüksége volt arra, hogy szoptassák, tisztába tegyék, járni, beszélni, olvasni, dolgozni tanítsák. Szülőkre volt szüksége. „És szülte az ő elsőszülött fiát; és bepólyálta őt, és helyezte őt a jászolba, mivelhogy nem volt nekik helyük a vendégfogadó háznál.” (Luk 2,7) Mária és férje ráadásul tudta, hogy az emberré lett Istent szüli és neveli fel. Hogyan érezhették magukat a szülők, amikor még egy valamirevaló házat sem tudtak adni újszülött gyermeküknek? Vajon elégedett volt Isten József gondoskodásával, hogy istállót biztosított csupán a szüléshez? IGEN! Ilyen körülmények között is a legkülönlegesebb csapattagként tekintett rájuk. Istennek például szüksége van jó édesanyákra, édesapákra, akik a megszületett gyermekeket szeretik, róluk becsületesen gondoskodnak, mintha vele, a Megváltóval, tennék.

Jézus kereszthalála előtt néhány nappal elküldte tanítványait számárért. „És mondta nékik: Menjetek ebbe a faluba, amely előttetek van, és mindjárt találtok egy megkötött szamarat és vele együtt az ő vemhét; oldjátok el és hozzátok ide nékem. És ha valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és rögtön el fogja bocsátani őket.” (Mát 21,2–3) Valakinek azokat az állatokat gondoznia, etetnie kellett azért, hogy Jézus számárháton vonulhasson virágvasárnap Jeruzsálembe. Istennek szüksége volt állatgondozókra.

A következő történetből azt is láthatjuk, hogy Jézus együttmunkálkodott a vendéglátósokkal, szállásadókkal. Szüksége van rájuk. „Ő pedig mondta: Menjetek el a városba ama bizonyos emberhez, és ezt mondjátok neki: A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad tartom meg a húsvétot tanítványaimmal.” (Mát 26,18) Itt fogyasztotta el Jézus 12 tanítványával az utolsó vacsorát. Öröm volt számára és a mi számunkra is, ha szükségünkben segítséget kapunk.

Nem így volt ez akkor, amikor a legnagyobb szüksége lett volna lelki támogatásra: „És maga mellé vevén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezdett szomorkodni és gyötrődni. Ekkor mondta nékik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig! Maradjatok itt és vigyázzatok én velem. És egy kissé előre menve, arcra borult könnyörögve: Atyám! ha